

Ἦτον αὕτη ἡ τελευταία τῶν ἐρωμένων διὰ τῆς φλογέρας συνέντευξις, καθ' ἣν ἔληγε καὶ ἡ παρήγορος αὕτη ἐλπίς, ἥτις εἶχεν ἐναπομείνει αὐτοῖς! Οἱ ἀστέρες ἤρξαντο ὁ εἰς κατὸ πιν τοῦ ἄλλου νὰ ἀποσβέννυνται, ἡ δὲ ῥοδόχρους χαραυγὴ

προαγγέλει τὴν ἔλευσιν τῆς ἡμέρας! Τὰ ἀφυπνιζόμενα πτηνὰ διὰ ποιικίλων κελαδημάτων συνοδεύουσι τοὺς τελευταίους τοῦ βοσκοῦ ἤχους, ὅστις βαρύνυμος ἀπέρχεται τοῦ βράχου, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ πλέον ποτὲ εἰς αὐτόν!

(ἔπεται τὸ τέλος.)

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ, μετα βιογραφίας (ἐν σελ. 279).

2. ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Delobbe (σελ. 283). „Ἡμέρα ἀναπαύσεως“ εἶνε ἐν ἐκ τῶν λαμπροτάτων καὶ ἐξοχωτάτων ἀριστοτεχνημάτων τοῦ διασήμεου Γάλλου καλλιτέχνου Delobbe, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ ἐξῆς ἀντεπροσωπεύθη ἐν πάσαις ταῖς μεγάλαις καλλιτεχνικαῖς ἐκθέσεσι τοῦ κόσμου δι' ἀριστουργημάτων τῆς ζωγραφικῆς τέχνης καὶ ἰδίᾳ τῆς τοπειογραφίας. Ἡ πλήρης ζωῆς καὶ δραστηκότητος παράστασις τοπειῶν, καὶ ἰδίᾳ παραθαλασσίων, εἶνε ὁ ἰδιαίτερος κλάδος, ἐν ᾧ πρὸ πάντων ἠὺδοκίμησεν ὁ ἐξοχος ζωγράφος μέχρι τελειότητος καὶ ἐκτήσατο παγκόσμιον φήμην, εἰ καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλα εἶδη τῆς ζωγραφικῆς, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ, δὲν εἶνε πολὺ μικρότερα ἢ ἐν τῇ τοπειογραφίᾳ. Ὁ Delobbe ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἐκεῖ Ἀκαδημίᾳ, χρηματίσας μαθητῆς τοῦ διασήμεου Γάλλου ζωγράφου Bouguereau.

3. ΕΣΠΕΡΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΕΓΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΕΝ ΤΥΝΙΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Ferdinand Max Bredt (ἐν σελ. 287). Παρὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς, ἀφ' ἐνὸς μὲν θερμινόμενῃ ὑπὸ τῆς φλογεῆς πνοῆς τῆς μεταξὺ τῶν τροπικῶν χώρας, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀναψυχομένη ὑπὸ τῆς δροσερᾶς πνοῆς τῆς θαλασσίας αὔρας, κεῖται ἐγγὺς τῶν ἰσχυρῶν ἐρείπων τῆς ἀρχαίας θαλασσοκρατείας Καρχηδόνας ἡ ἀξίολογος πόλις τῆς Τύνιδος, τὸ κέντρον σημαντικῆς ἐμπορικῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς Μασσαλίας, τῆς Γενούης καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκτείνεται κατὰ τὸ μῆκος τοῦ ἀβαθὸς θαλασσίου βραχίονος Bahira καὶ περιβάλλεται πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ὑπὸ παχέος ἐπταπύλου τείχους. Ἡ Τύνις ἔχει 150,000 κατοίκους, τὸ δὲ κυριώτατον στοιχεῖον τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦσιν οἱ καλούμενοι Hadars εἴτε Ἀραβες τῶν πόλεων, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τοὺς νομαδικὸν βίον ἄγοντας Βεδουῖνους, πρὸς τοὺς ὁποίους μάλιστα διάκεινται ἐχθρικῶς· ἱκανὸν μέρος τῶν κατοίκων εἶναι Ἑβραῖοι, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, πρὸ πάντων Ἰταλοὶ. Αἱ ὁδοί, εἰς τὰς ὁποίας καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπάρχει ζωηροτάτη κίνησις, εἶναι σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως σκολιαὶ καὶ στεναί. Ὁ μόνος φωτισμὸς τῆς πόλεως ἐν καιρῷ νυκτὸς εἶναι τὰ φανάρια, τὰ ὁποῖα κρατοῦσιν οἱ διαβάται εἰς τὰς χεῖράς των. Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχει εἰς τὰς ὁδοὺς ἀρκετὴ ἀσφάλεια καὶ πολὺ σπανίως συμβαίνουσι κακούργηματα καὶ ταῦτα ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν Εὐρωπαίων, καὶ ἰδίᾳ τῶν Σικελῶν. Ἡ ἀκαθαρσία ὅμως τῶν ὁδῶν εἶναι γνησία ἀνατολική, καὶ μία βροχὴ ἀρκεῖ ὅπως μεταβάλλῃ αὐτὰς εἰς ποταμοὺς βορβόρου. Οὐδὲν λοιπὸν θαυμαστὸν ἂν αἱ γυναῖκες ἰδίως δὲν δύνανται εἰς τοὺς περιπάτους ἢ εἰς δημοσίας πλατείας νὰ ἀπολαύσωσι τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς ἐσπέρας ἀλλ' ἀναγκάζονται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ

ἡλίου νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων στεγῶν τῶν καταλεύκων οἰκιῶν των, ἵνα ἀναπνεύσωσιν ἐκεῖ τὴν ζωογόνον αὔραν τῆς θαλάσσης.

Τοιαύτην τινὰ ἐσπερινὴν ἀναψυχὴν παριστᾷ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ὁ καλλιτέχνης ἐξωγράφησεν ἐν Τύνιδι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνης βλέπομεν ἐπὶ κολπουμένων μαλακῶν προσκεφαλαίων καὶ ἐπὶ ὠραίων ἀνατολικῶν ταπήτων ἐξηπλωμένας τρεῖς νεαρὰς γυναικείας μορφάς. Ἡ μία παρατηρεῖ, ὡς φαίνεται, μετὰ προσοχῆς τὴν κίνησιν καὶ ζωηρότητα τῶν γειτόνων τῆς παρακειμένης οἰκίας. Ἡ δευτέρα ἔχει παρὰ τῷ πλευρῷ τὸ λαοῦτόν της, ἐνώπιόν της κομφοτάτην καφεχόνην καὶ δύο ἐπ' ἴσης κομφὰ φιάλια τοῦ καφῆ ἐπὶ τινος δίσκου, καὶ διδὲι παραγγέλιον τινὰ εἰς τὴν πλησίον της ἱσταμένην ὑπηρετρίαν, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ καίοντος πυραύνου μετὰλλινον λέβητα περιέχοντα ὕδωρ. Προετοιμάζονται λοιπὸν, ὡς φαίνεται, νὰ διασκεδάσωσι τὰς ἐσπρινὰς ὥρας μὲ μουσικὴν, μὲ ἄσματα καὶ μὲ καφέν. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης πλανᾷται τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων στεγῶν τῆς πόλεως, ἀπὸ τῶν ὁποίων προεξέρχουσι κομψότατοι μιναρέδες καὶ θόλοι, καὶ εἰς ἔτι μακροτέραν ἀπόστασιν φαίνεται ἡ τετραγωνικὴ οἰκοδομὴ τῆς „Kashah“ τοῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως.

4. Η ΘΗΡΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ (κοινῶς: ἀρκαλος, ἄσβος). Εἰκὼν ὑπὸ C. F. Deiker (ἐν σελ. 290). Στερεὰ καὶ ἀπόρρητος ἐντὸς τοῦ πετρώδους βουνοῦ εἶνε ἡ κατοικία τοῦ τρόχου. Πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου τοῦ θὰ ἦτο ματαιοπονία. Μόνοι οἱ κυνηγετικοὶ κύνες δύνανται νὰ ἐξανγκάσωσιν αὐτόν ὅπως παραδοθῇ. Εἰσεχώρησαν ἤδη ἀτρόμητοι καὶ ἀκατάσχετοι εἰς τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ αὐτοφθοῦς φρουρίου, καὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν ὑποχθονίων δωματίων ἱστανται οἱ κυνηγοὶ ἀκροώμενοι τὰς ἐκ τοῦ βᾶθους ἐξερχομένας κραυγὰς τῶν μαχομένων. Ἡ βαθεῖα φωνὴ τοῦ γερολίκου ἀντηχεῖ ἐτι βαθύτερα ἐκ τῶν πετρωμάτων τοῦ ὑποχθονίου θόλου· οἱ λοιποὶ κύνες διπλασιάζουσι τὸν ἀλαλαγμὸν των καὶ μία ξένη φωνὴ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὕλακας των — ὁ τρόχος εὐρίσκεται εἰς δεινὴν θέσιν. Ἀλλ' αἰφνης ἀκούεται κλαυθμυρισμός· ὁ νεαρὸς κύων ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ ἀπελπιστικῶς ἀμυνομένου τρόχου, ἀμέσως ὅμως ἐλησμόνησε τὸν πόνον του καὶ ἤδη διπλασιάζει τὴν λύσσαν του. Αἱ ὕλακαὶ ἀκούονται ὅλον ἐν ἰσχυρότεραι καὶ πλησιέστεραι πρὸς τὴν θύραν — ἡ τύχη τοῦ τρόχου ἀπεφασίσθη.

Ἐξῆλθεν ἤδη εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ εἰδεχθῆς μορφή, καὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν σιδηρᾶν λαβίδα. Ἀρκεῖ μόνον ἐν μέτριον κτύπημα μὲ τὴν ῥάβδον ἐπὶ τῆς εὐαίσθητου ρινὸς τοῦ τρόχου, ὅπως ἀποναρκώσῃ αὐτόν, καὶ δεύτερον κτύπημα δυνατώτερον τὸν φονεὺν ἀσφαλέστερον παντὸς ὅπλου.